RETSMØDERAPPORT
fremsat i sag 143/86 *

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *Sagens faktiske omstændigheder og retlige baggrund*

a) *Faktiske omstændigheder*

1. Thomas Cuddy og Winifred Cuddy er irske statsborgere og bor i Irland. Fra januar 1982 til juli 1984 købte og solgte de gennem vekselererfirmaet Margetts and Addenbrooke værdipapirer på London Stock Exchange. Alle de værdipapirer, vekselererfirmaet købte og solgte for Thomas og Winifred Cuddy, var aktier i de irske selskaber »Atlantic Resources Ltd« og »Eglinton Oil and Gas Ltd«. Selskabernes aktiekapital er angivet i IRL og deres aktier noteres på børsen i Dublin og London. Imidlertid skal alle aktiehandler med selskabets aktier i London afregnes i UKL.

2. I juli 1984 var debetsaldoen på Thomas og Winifred Cuddy's konto hos vekselererfirmaet Margetts and Addenbrooke på 5 080,30 UKL. Dette beløb skyldtes for 30 000 aktier i Eglinton Oil and Gas Ltd, som vekselererfirmaet havde købt og derefter solgt med tab efter ordre fra Thomas og Winifred Cuddy.

3. Vekselererfirmaet anmodede Thomas og Winifred Cuddy om at betale det omtalte beløb. Det afslog de imidlertid, og vekselererfirmaet anlagde derfor sag ved Circuit Court, County of Cavan, med krav om betaling af beløbet. Thomas og Winifred Cuddy bestred kravet og gjorde herved gældende, at valutaindlændinge i Irland, der på London Stock Exchange uden valutatilladelse køber og sælger udenlandske værdipapirer med pålydende i udenlandsk mønt, overtræder valutalovgivningen. De gjorde gældende, at deres aftale med vekselererfirmaet Margetts and Addenbrooke derfor var ulovlig og ikke kunne gøres gældende over for dem ved retsforfølgning.

4. Sagsøgerne i hovedsagen gjorde heroverfor gældende, at EØF-Traktatens artikel 67 samt Rådets direktiv af 11. maj 1960 måtte være til hinder for de restriktioner, der findes i den irske valutalovgiving. De gjorde endvidere gældende, at Irland vel i henhold til Kommissionens beslutning af 3. december 1980 har kunnet anvende forskellige beskyttelsesforanstaltninger i medfør af EØF-Traktatens artikel 108 og på grundlag heraf midlertidigt indføre restriktioner for valutaindlændinges køb af børsnoterede udenlandske værdipapirer, men at nævnte beslutning er ugyldig.

b) *Sagens retlige baggrund*

Rådet har udstedt direktivet af 11. maj 1960 (EFT 1959-1962, s. 47) med hjemmel i Traktatens artikel 67, hvori det hedder:

* Processprog: Engelsk.

»1) I det omfang, det er nødvendigt for Fællesmarkedets tilfredsstillende funktion, afskaffer Medlemsstaterne gradvis i løbet af overgangsperioden indbyrdes restriktioner for kapitalbevægelser, såfremt kapitalen tilhører personer, der er bosat eller har hjemsted i Medlemsstaterne, ligesom de ophæver enhver forskelsbehandling, der støttes på parternes nationalitet eller bopæl eller på stedet for kapitalens anbringelse.

2) Løbende betalinger i forbindelse med kapitalbevægelser mellem Medlemsstaterne frigøres for alle restriktioner senest ved udløbet af første etape.«

Direktivet blev ændret ved et andet direktiv af 18. december 1962 (63/21/EØF, EFT 1963-1964, s. 5) og dette sidste ved direktiv 85/583 af 20. december 1985 (EFT L 372, s. 39), hvis bestemmelser ikke er relevante i nærværende sag.

De bestemmelser i direktivet af 11. maj 1960, der har betydning i nærværende sag, findes i direktivets artikel 2, stk. 1, hvori det hedder: »Medlemsstaterne udsteder generelle tilladelser til afslutning eller gennemførelse af transaktioner samt til overførsler mellem valutaindlændinge i medlemsstaterne i forbindelse med de i bilag I, liste B, til dette direktiv nævnte kapitalbevægelser«.

Nævnte liste B, der ikke er blevet ændret ved direktivet af 18. december 1962, omfatter følgende transaktioner:

»Kapitalbevægelser i henhold til direktivets artikel 2

Omsætning af værdipapirer:

— *valutaudlændinges erhvervelse af indenlandske værdipapirer*, der handles på børser (med undtagelse af andele i kapitalanlægsinstitutters fælles formuer) og repatriering af realisationsprovenuet af disse værdipapirer;

— *valutaindlændinges erhvervelse af udenlandske værdipapirer*, der handles på børser, og anvendelse af realisationsprovenuet af disse værdipapirer:

— med undtagelse af obligationer, der er emitteret i udlandet, og som lyder på den nationale valuta;

— med undtagelse af andele i kapitalanlægsinstitutters fælles formuer.

Fysisk ud- og indførsel af de ovennævnte værdipapirer

Anvendelse af beløb, der hidrører fra afvikling af valutaindlændinges kapitalinvesteringer i udlandet, må i det mindste være tilladt inden for de grænser, som følger af de liberaliseringsforpligtelser, medlemsstaterne har påtaget sig.«

Såfremt det lægges til grund, at Thomas Cuddy's og Winifred Cuddy's aktiehandler på London Stock Exchange er omfattet af disse bestemmelser, bliver der som anført af sagsøgerne i hovedsagen spørgsmål om gyldigheden af Kommissionens beslutning af 3. december 1980 [KOM(80) 1817, ikke offentliggjort], hvorefter Irland bemyndiges til at anvende visse beskyttelsesforanstaltninger i henhold til Traktatens artikel 108. Ifølge artikel 1 i nævnte beslutning, der afløste en tidligere beslutning af 22. december 1977 (78/153, EFT 1978 L 45, s. 29), som på sin

side senere blev erstattet af Kommissionens beslutning af 19. december 1984 (85/15, EFT 1985, L 8, s. 32), kan den irske regering indføre visse restriktioner for valutaindlændinges køb af udenlandske værdipapirer, idet det i beslutningen hedder:

»Article 1

1. By way of derogation from the Council directives of 11 May 1960 and 18 December 1962, but without any other derogations to these directives being implied, Ireland is authorized on a temporary basis to continue applying protective measures restricting the purchase by residents of foreign securities dealt in on a stock exchange, except those securities mentioned at Article 2.

2. However, Ireland may not apply any restrictions on the purchase by a resident of foreign securities when this purchase is financed from the proceeds of the sale of other foreign securities held by him.«

B — På baggrund heraf har Circuit Court ved kendelse af 11. november 1985 i medfør af EØF-Traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende fire spørgsmål:

»1) Giver artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv af 11. maj 1960 private rettigheder, som de kan påberåbe sig ved nationale retter i en medlemsstat?

2) I bekræftende fald, skal artikel 2, stk. 1, i nævnte direktiv fortolkes således, at private, der er bosat i en medlemsstat, har ret til at købe værdipapirer på en børs i en anden medlemsstat?

3) Er Kommissionens beslutning af 3. december 1980 om, at Irland fortsat kan anvende visse beskyttelsesforanstaltninger i medfør af EØF-Traktatens artikel 108, stk. 3, gyldig?

4) I benægtende fald, kan Irland indføre restriktioner for irske valutaindlændinges ret til at handle med aktier i selskaber, der er registreret og har hovedsæde i Irland, på børsen i en anden medlemsstat?«

II — Sammenfatning af skriftlige indlæg til Domstolen

A — *Den umiddelbare anvendelighed af artikel 2, stk. 1, i Rådets direktiv af 11. maj 1960 til gennemførelse af EØF-Traktatens artikel 67 (EFT 1959-1962, s. 47)*

I dette direktivs artikel 2, stk. 1, bestemmes følgende: »Medlemsstaterne udsteder generelle tilladelser til afslutning eller gennemførelse af transaktioner samt til overførsler mellem valutaindlændinge i medlemsstaterne i forbindelse med de i bilag I, liste B, til dette direktiv nævnte kapitalbevægelser«.

Direktivet af 11. maj 1960 blev ændret ved Rådets direktiv af 18. december 1962 (EFT 1963-1964, s. 5), der i den liste B, hvortil der henvises i direktivets artikel 2, angiver følgende transaktioner vedrørende værdipapirer:

— valutaudlændinges erhvervelse af indenlandske værdipapirer, der handles på børser (med undtagelse af andele i kapitalanlægsinstitutters fælles formuer) og repatriering af realisationsprovenuet af disse værdipapirer;

— valutaindlændinges erhvervelse af udenlandske værdipapirer, der handles på børser (med undtagelse dels af obligationer, der er emitteret i udlandet, og som lyder på den nationale valuta, dels af andele i kapitalanlægsinstitutters fællesformuer) og anvendelse af realisationsprovenuet af disse værdipapirer.

Listen er blevet ændret endnu engang ved Rådets direktiv 85/583 af 20. december 1985 (EFT L 372, s. 39), men den gældende version ifølge dette sidste direktiv finder ikke anvendelse i den foreliggende sag.

1. *Sagsøgerne i hovedsagen* har henvist til Domstolens faste praksis, hvorefter direktiver kan være umiddelbart anvendelige og påberåbes af private ved de nationale domstole, selv om direktiver ifølge Traktatens artikel 189 er rettet til medlemsstaterne.

De har anført, at direktivet af 11. maj 1960 er tilstrækkelig klart og ubetinget til at kunne anvendes umiddelbart ved fastlæggelsen af medlemsstaternes og privates indbyrdes retsforhold. De har herudover gjort gældende, at også Traktatens artikel 67 om liberalisering af kapitalbevægelser i sig selv er umiddelbart anvendelig. De finder derfor, at der er grundlag for at anse den irske valutalovgivning for retsstridig i henhold til direktivet af 11. maj 1960 med senere ændringer.

2. *Kommissionen* og de *sagsøgte i hovedsagen* har omvendt bestridt, at bestemmelserne i artikel 2, stk. 1, i direktivet af 11. maj 1960 er umiddelbart anvendelige. Kommissionen har henvist til, at private kun umiddelbart kan støtte ret på et direktiv, såfremt den medlemsstat, det er rettet til, ikke rettidigt har truffet foranstaltninger til at gennemføre direktivet, eller ved gennemførelsen har truffet foranstaltninger i strid hermed.

Kommissionen har anført, at den irske regering imidlertid har gennemført direktivet af 11. maj 1960 korrekt.

De sagsøgte i hovedsagen har hertil føjet, at der må sondres klart mellem direktiver og forordninger, og at Traktatens artikel 67 lige så lidt som direktivet af 11. maj 1960 kan antages at være umiddelbart anvendelig, eftersom der er tale om betingede regler.

B — *Anvendeligheden af direktivet af 11. maj 1960 på den omtvistede transaktion*

1. *Sagsøgerne* og de *sagsøgte i hovedsagen* er, om end med meget forskellige begrundelser, enige om, at de transaktioner, der har givet anledning til tvisten, virkelig er omfattet af liste B i bilaget til direktivet af 11. maj 1960, som ændret ved direktivet af 18. december 1962. Sagsøgerne i hovedsagen har gjort gældende, at nævnte liste B omfatter valutaindlændinges køb af udenlandske børsnoterede værdipapirer. Det må efter deres mening medføre, at transaktioner af denne art omfattes af generelle tilladelser fra medlemsstaterne, jfr. direktivets artikel 2, stk. 1.

Frie kapitalbevægelser udgør en af Fællesskabets grundfriheder, og medlemsstaterne må derfor træffe de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre direktivet og afstå fra foranstaltninger af enhver art, der vil kunne være til hinder herfor.

De finder, at Kommissionen uretmæssigt ved beslutning af 3. december 1980 i henhold til EØF-Traktatens artikel 108 har bemyndiget Irland til at fravige reglerne om liberalisering af kapitalbevægelser, jfr. herved liste B til direktivet af 11. maj 1960.

De sagsøgte i hovedsagen har på deres side gjort gældende, at de transaktioner, der har givet anledning til tvisten, bestemt er omfattet af den ramme, der er fastlagt i liste B i direktivet af 11. maj 1960, for disse transaktioner giver anledning til kapitaloverførsler. Men de anfører, at Kommissionen ved at give den irske regering bemyndigelse til at træffe foranstaltninger, der begrænser liberaliseringen af kapitalbevægelser, har handlet retmæssigt.

2. *Kommissionen* og den *irske regering* har en helt anden opfattelse. Ifølge Kommissionen er de transaktioner, der har givet anledning til tvisten, nemlig ikke omfattet af direktivet af 11. maj 1960.

Dette tiltrædes af den irske regering, som herved anfører, at hverken direktivet af 11. maj 1960 eller Kommissionens beslutning af 3. december 1980, som indeholder en bemyndigelse til at fravige direktivet, finder anvendelse på de forhold, der er blevet fastslået eller lagt til grund af den nationale ret. For den som bilag til direktivet af 11. maj 1960 knyttede liste B omfatter jo som nævnt to typer transaktioner vedrørende værdipapirer, nemlig dels »valutaudlændinges erhvervelse af indenlandske værdipapirer, der handles på børser« og dels »valutaindlændinges erhvervelse af udenlandske værdipapirer, der handles på børser«.

Den har anført, at begreberne valutaindlænding og valutaudlænding ifølge direktivet skal vurderes ud fra den nationale lovgivnings bestemmelser. Og for sondringen mellem indenlandske og udenlandske værdipapirer gælder følgende: »Værdipapirudstederens hjemsted er afgørende«.

I den forbindelse bemærkes, at de transaktioner, som har givet anledning til tvisten ved Circuit Court, vedrører irske valutaindlændinges køb af værdipapirer, der er emitteret af irske selskaber på London Stock Exchange, mens værdipapirerne i øvrigt lyder på IRL. Der er derfor tale om valutaindlændinges køb af indenlandske værdipapirer, og liste B i direktiv af 11. maj 1960 omfatter ikke en sådan transaktion.

Den irske regering har gjort gældende, at det nævnte direktiv intetsteds omtaler en medlemsstats valutaindlændinges køb af indenlandske værdipapirer, og at der ikke påhviler medlemsstaterne forpligtelser af nogen art vedrørende sådanne transaktioner.

C — *Den påståede ulovlighed af Kommissionens beslutning af 3. december 1980*

Kommissionen bemyndigede ved beslutning 78/153 af 22. december 1977, vedtaget med hjemmel i Traktatens artikel 108, den irske regering til at anvende visse beskyttelsesforanstaltninger. Ifølge beslutningens artikel 1 kan Irland midlertidigt opretholde restriktioner for valutaindlændinges erhvervelse af udenlandske værdipapirer, der handles på børser, og anvendelsen af realisationsprovenuet af sådanne værdipapirer.

Denne bemyndigelse genfindes stort set uændret i Kommissionens beslutning af 3. december 1980 (ikke offentliggjort), som siden er blevet erstattet af Kommissionens beslutning 85/15 af 19. december 1984.

1. *Sagsøgerne* og de *sagsøgte i hovedsagen* er uenige om gyldigheden af denne beslutning. Sagsøgerne er gået ind for en indskrænkende fortolkning af Traktatens artikel 108. Ifølge artikel 108 indleder Kommissionen i tilfælde af, at en medlemsstat har vanskeligheder eller alvorligt trues af vanskeligheder med hensyn til sin betalingsbalance, uopholdeligt en undersøgelse af situationen i den pågældende stat og af de foranstaltninger, som denne har truffet eller kan træffe i henhold til bestemmelserne i artikel 104 under anvendelse af alle til rådighed stående midler.

Såfremt de trufne forholdsregler viser sig utilstrækkelige, skal Kommissionen efter at have indhentet udtalelse fra Det Monetære Udvalg rette henstilling til Rådet om gensidig bistandsydelse og passende former herfor. Rådet kan herefter, med kvalificeret flertal, træffe afgørelse om at yde den gensidige bistand.

I artikel 108, stk. 3, hedder det: »... Godkender Rådet ikke den gensidige bistand, hvorom Kommissionen har rettet henstilling, eller er den ydede bistand og de trufne foranstaltninger utilstrækkelige, bemyndiger Kommissionen den Stat, der er i vanskeligheder, til at træffe beskyttelsesforanstaltninger på de vilkår og i den nærmere udformning, som Kommissionen fastsætter«.

Sagsøgerne i hovedsagen gør gældende, at denne fremgangsmåde ikke er blevet fulgt, idet Kommissionen har udstedt beslutninger, der bemyndiger den irske regering til at anvende beskyttelsesforanstaltninger, uden at Rådet på noget tidspunkt er blevet anmodet om den i artikel 108, stk. 2, omhandlede gensidige bistandsydelse. Ifølge sagsøgerne i hovedsagen har Kommissionen derfor overskredet sine beføjelser.

Omvendt finder de sagsøgte i hovedsagen, at Kommissionens anmodning til Rådet om gensidig bistandsydelse ikke er et fast led, når beskyttelsesforanstaltninger kan komme på tale. De har hertil føjet, at beskyttelsesforanstaltningerne i det foreliggende tilfælde var begrundet på baggrund af Irlands situation.

2. *Kommissionen* har først og fremmest gjort gældende, at den anfægtede beslutning er lovlig. Den anfører herved, at den gensidige bistandsydelse i henhold til Traktatens artikel 108 ikke absolut skal søges, før der indføres beskyttelsesforanstaltninger, når den efter omstændighederne ikke kan anses for passende. Imidlertid lægger Kommissionen, ligesom den irske regering, navnlig vægt på, at henvisningen til beskyttelsesforanstaltningerne, og især til Kommissionens beslutning af 3. december 1980, er irrelevante for afgørelsen af tvisten.

Denne beslutnings formål er jo at bemyndige Irland til at fravige bestemmelserne i direktivet af 11. maj 1960. Men som tidligere nævnt finder Kommissionen og den irske regering, at de transaktioner, der har givet anledning til tvisten ved Circuit Court, ikke falder inden for rammerne af liste B i bilaget til direktivet af 11. maj 1960.

D — *Lovligheden af de irske valutabestemmelser*

Den *irske regering* har gjort gældende, at det har stået den frit for at træffe eventuelle restriktive foranstaltninger, eftersom transaktioner som de i sagen omhandlede ikke var omfattet af direktivet af 11. maj 1960. Den har forklaret, at en person ifølge valutaloven fra 1954 (Exchange Control Act) ikke kan foretage en betaling eller forpligte sig til at foretage en betaling til en person, der er bosiddende uden for de opregnede områder, medmindre vedkommende har fået tilladelse fra finansministeren. Ministeren kan ifølge loven uddelegere sine beføjelser i henhold til

denne, og han har således delegeret sine beføjelser til Den Irske Centralbank. Den Irske Centralbank har på grundlag heraf offentliggjort noter med en beskrivelse af de tilladelser, der kræves for at gennemføre visse transaktioner.

Der findes således navnlig en note EX5, hvorefter værdipapirer af den i nærværende tvist omhandlede art skal anses for børsnoterede irske værdipapirer. Den irske regering gør herefter gældende, at en handel vedrørende irske værdipapirer, der noteres på London Stock Exchange, og som sker til fordel for valutaindlændinge i Irland, ikke rummer noget ulovligt. Note EX5 indeholder blot et krav om, at handelen sker gennem en godkendt mægler, som defineret i nævnte notes afsnit 11.

Den irske regering har yderligere forklaret, at forpligtelsen til at lade sådanne handler ske ved godkendte mæglere skyldes ønsket om at sikre, at de til London overførte midler til gennemførelse af de afsluttede handeler på børsen dér, ikke investeres i værdipapirer, der lyder på fremmed mønt, men virkelig i noterede irske værdipapirer.

Formålet er således at hindre køb af utilladte udenlandske værdipapirer. Og Kommissionens beslutning af 3. december 1980 tillod netop den irske regering at afskære valutaindlændinge fra at købe udenlandske værdipapirer.

III — Parternes besvarelse af spørgsmål fra Domstolen

A — *Spørgsmål til Kommissionen*

a) Kommissionen har i sit indlæg gjort gældende, at de i sagen omtvistede transaktioner, som er gennemført af Thomas Cuddy og Winifred Cuddy, ikke hører til de typer transaktioner, der er blevet liberaliseret ved direktivet af 11. maj 1960, som ændret ved direktivet af 18. december 1962. Men i den forklarende note til det forslag til direktiv fra juni 1986, der ligger til grund for Rådets direktiv af 17. november 1986 (86/566/EØF, EFT L 332, s. 22), siges det, at direktivet fra 1960 med senere ændringer udtrykkeligt kun finder anvendelse på en valutaindlændings køb af *udenlandske* værdipapirer, og følgelig »*[ikke formelt omfatter]* en valutaindlændings køb af indenlandske værdipapirer, der er emitteret på et marked i udlandet«, hvilket er en mere nuanceret måde at udtrykke forholdet på.

Domstolen har på baggrund heraf stillet Kommissionen følgende spørgsmål:

1) hvorfor kunne der ikke foretages en liberalisering af transaktioner, som valutaindlændinge gennemførte vedrørende indenlandske værdipapirer, der var emitteret på en børs i udlandet, når samtlige restriktioner vedrørende tilsvarende transaktioner, der blev gennemført af valutaudlændinge, ophævedes;

2) hvilket grundlag har Kommissionen for den opfattelse, at disse transaktioner fra nu af, som de øvrige transaktioner ifølge liste B i direktivet fra 1960, kan liberaliseres.

Kommissionens besvarelse

Kommissionen har på linje med det i svarskrifterne anførte udtalt, at nærværende sag drejer sig om transaktioner, der ikke er omfattet af anvendelsesområdet for direktiverne fra 1960 og 1962 til gennemførelse af Traktatens artikel 67.

Faktisk er der i det foreliggende tilfælde tale om en valutaindlændings erhvervelse af indenlandske værdipapirer på en børs i udlandet. Sondringen mellem indenlandske og udenlandske værdipapirer gennemføres ifølge de forklarende bemærkninger til direktivet på grundlag af værdipapirudstederens hjemsted. De i nærværende sag omhandlede aktier er således klart indenlandske værdipapirer. Men på det pågældende tidspunkt var det kun køb af udenlandske værdipapirer, der var liberaliserede, og fra denne liberalisering gjaldt i øvrigt visse undtagelser.

Kommissionen har i første række gjort gældende, at den ved Traktatens artikel 67, stk. 1, fastlagte liberalisering af kapitalbevægelser må ske henhold til artikel 69 i det omfang, hvori det er nødvendigt for Fællesmarkedets tilfredsstillende funktion, jfr. Domstolens dom i sag 203/80 (Cassati, Sml. 1981, s. 2595).

Når det derfor spørges, hvorfor valutaindlændinges køb af indenlandske værdipapirer på en børs i udlandet ikke blev liberaliseret ved direktiverne fra 1960 og 1962, er svaret, at opretholdelsen af restriktionen på dette punkt i alt væsentligt kan forklares med, at det dengang ansås for nødvendigt at der i forbindelse med låneemissioner i udlandet skete en nettotilgang af kapital til indlandet, således at der ikke blot blev tale om den samme indenlandske opsparing via finansmarkedet i et andet land. Risikoen herfor måtte nemlig afværges på den måde, at vilkårene ved låneemissioner i udlandet, navnlig for så vidt angår statslån, ofte var bedre end ved låneemissioner på det indenlandske marked.

Såfremt valutaindlændinge frit kunne deltage i tegningen ved den slags emissioner i udlandet, ville der kunne ske en stigning i omkostningerne ved det offentliges indenlandske låneoptagning, eller den ønskede nettotilgang af kapital kunne udeblive. Kommissionen var, da den fremsatte sine forslag til endnu et direktiv, nået til det resultat, at der ikke længere inden for rammerne af et fuldt udbygget Fællesmarked, og navnlig oprettelsen af én samlet finansiel struktur, på baggrund af den nuværende økonomiske situation var grundlag for at opretholde restriktioner af denne art.

b) Domstolen har konstateret, at liste B i bilaget til direktivet af 11. maj 1960 med senere ændringer ikke ses at indeholde angivelsen »erhvervelse af obligationer, der er emitteret på et marked i udlandet og lyder på national valuta«. Den har bedt Kommissionen forklare, hvorfor transaktioner af denne art er blevet holdt udenfor, når det i øvrigt af ordlyden fremgår, at valutaindlændinge kan gennemføre transaktioner vedrørende andre værdipapirer end obligationer, der er emitteret på et marked i udlandet, selv om disse værdipapirer lyder på den nationale valuta.

Kommissionens svar

Opretholdelsen af de omhandlede restriktioner skyldes ønsket om at give staterne mulighed for selv at regulere deres finansmarkeder. Transaktioner af den omhandlede art vedrørende obligationer kunne nemlig have medført en betydelig og ukontrollabel udvikling af parallelle markeder for papirer lydende på den nationale valuta i finanscentre, som staterne ikke kan kontrollere.

Når man ikke fandt det nødvendigt at holde erhvervelse af udenlandske *aktier* på et marked i udlandet udenfor, også selv om disse aktier lyder på den nationale valuta, beror det på, at et udenlandsk selskab med hovedforretningssted i et andet land sjældent udsteder aktier, der lyder på en anden valuta end sit eget lands.

B — *Spørgsmål til Thomas Cuddy og Winifred Cuddy*

Domstolen har konstateret, at de to berørte personer har gennemført transaktioner på

London Stock Exchange vedørende aktier i irske selskaber. På baggrund heraf spørges det, om de havde en objektiv interesse, f. eks. beroende på forskellene i reglerne for børshandel, i at gøre det. Domstolen har anmodet dem om at redegøre for, hvori vedkommende interesse eventuelt består.

Thomas Cuddy's og Winifred Cuddy's svar

Thomas Cuddy og Winifred Cuddy havde aldrig handlet med værdipapirer, før en repræsentant for vekselererfirmaet henvendte sig til dem og tilbød dem at købe værdipapirer for deres regning. Under disse omstændigheder accepterede Cuddy at der blev købt et meget lille antal værdipapirer for ham og i hans navn. Han var dog fuldstændig ubekendt med de regler om børshandel og valutabestemmelser, der var gældende for handel med værdipapirer.

Y. Galmot
Refererende dommer